

LXXXVIII.

Forslag til Lov

om

Stempelfrihed for Dokumenter vedrørende Arbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde.

(Fremfat i Folketinget den 21de Januar 1899 af Finansminister Hørring.)

Forsikringskontrakter, der afflutes eller allerede ere affluttede mellem de i Lov Nr. 4 af 7de Januar 1898 § 3 nævnte Arbejdsgivere og de ifølge Lovens § 9 anerkendte Forsikringselskaber, som overtage den Arbejdsgiverne efter den nævnte Lov paahvilende Forsikring af deres Arbejdere mod Ulykkestilfælde, saavel som de af saadanne Selskaber udstedte Policier ere stempelfri, for saa vidt de forsikrede Beløb ikke overstige de Ydelsler, hvorpaa de forsikrede Arbejdere have Krav i Henhold til den nævnte Lov.

For mulig overstygende Beløbs Vedkommende ere de nævnte Kontrakter og Policier stempelpflichtige efter Stempelovens almindelige Regler.

I samme Omfang ere Opstigelser af saadanne Forsikringer fritagne for Stempelplicht.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Lov Nr. 4 af 7de Januar 1898 er det paalagt visse Arbejdsgivere at tilsvare deres Arbejdere en i Loven nærmere bestemt Erstatning, naar Arbejderne rammes af Ulykkestilfælde under deres Arbejde i de i Loven nævnte Virksomheder, saaledes at Arbejdsgiverne kun kunne frigøre sig for Ansvar ved at forsikre de Arbejdere tilkommende Krav i et i Henhold til Lovens § 9 anerkendt Selskab.

Da der ved denne Lovbestemmelse er paalagt de vedkommende Arbejdsgivere en betydelig økonomisk Byrde til Fordel for Arbejderne og derigennem indirekte for det offentlige, synes det ubilligt, om de for at forsikre deres Risiko i denne Henseende hder-

ligere skulde belastes med en ofte betydelig Stempelafgift af de Dokumenter, som Tegningen af en saadan Forsikring nødvendiggør. Det er derfor foreslaaet, at der tilstaaes Stempelfrihed for de Kontrakter og Policier, som oprettes i Anledning af de omhandlede Forsikringer, ligesom ogsaa for Opstigelser af saadanne Forsikringer, idet Stempelfriheden dog nøje er begrænset til Forsikring af de Erstatningssummer, hvorpaa Arbejderne i Følge Loven have Krav, da der ikke er Grund til at tilstaa en lignende Begunstigelse, naar en Arbejdsgiver af en eller anden Grund maatte finde Anledning til frivillig at gaa videre, end Loven foreskriver.